

Butlletí informatiu
d'Antics Escoltes i Guies
de la Fundació Josep Sans

Un tastet per la Noguera: Primera part (18 de juny de 2011)

Text: Joanjo Bosquet

Fotos: Joanjo Bosquet, Joan Millán

Diem un tastet, perquè és tot el que dona un cap de setmana passejant i descobrint La **Noguera**, ja que és la comarca més extensa de Catalunya. Tot i ésser una comarca amb una gran extensió, no està molt poblada ni tampoc massa transformada. Encara conserva grans elements paisatgístics i naturals aconseguint expressar una gran bellesa. En aquestes contrades, fruit d'èpoques passades, s'hi erigeixen construccions com el monestir de Santa Maria de Gualter on iniciem la descoberta.

Una trentena del Grup d'Antics i Amics vinguts d'arreu del principat ens retrobem a Gualter, i iniciem la visita guiada puntualment a l'oficina de turisme. Situats tots al voltant d'una maqueta que representa **La Baronia de Rialb**, la guia ens fa una descripció geogràfica i històrica del municipi.

El municipi de la Baronia de Rialb, és el quart en extensió de la comarca, bé que el menys poblat de tota la Noguera. Tot ell és format per una munió d'antigues parròquies, poblets, masies units dintre aquest únic i gran terme.

Com a tall revelador de la dificultat de descriure el passat d'aquest municipi és suficient dir que en la seva demarcació es compten vint-i-quatre esglésies romàniques, dues de les quals antics monestirs. L'abundància d'esglésies romàniques, antics centres de poblament, indiquen un notable contingut demogràfic entre els segles XI i XII, però, a partir del despoblament de mitja segle XIV, aquest va baixar molt.

Tot seguit la guia ens fa passar a l'església de **Santa Maria de Gualter** per a comentar la seva història i característiques. Ens comenta que el lloc de Gualter fou cedit al monestir de Ripoll pel comte Guifré el Pilós, que hauria ocupat el lloc abans del 890.

Els primers intents seriosos de construcció del monestir es feren a partir de 1118, quan es va crear una confraria de clergues i laics per a aixecar el monestir, que era llest el 1207. Els comtes d'Urgell, en especial Ermengol VIII, continuaren afavorint el monestir, que tenia un bon patrimoni. Malgrat tot, mai no va passar de ser un petit priorat, que comptava només amb un prior, quatre monjos i alguns preveres beneficiats.

La vida monàstica va decaure molt al segle XV i el papa Climent VIII el va suprimir totalment el 1593 a fi de dotar amb les seves rendes el capítol de Solsona. En endavant fou una simple església parroquial.

L'església tal com es manté actualment conserva quasi tot el mur de migdia, que toca al claustre i uns metres d'alçada del restant; són dempeus un arc toral de la nau central i els quatre que sostenien el cimbori al creuer; de l'absis central en falta la meitat i el mur que resta està esquerdat. Quan explotà el polvorí durant la guerra, tan el mur frontal de la façana com el del nord i l'absis central en varen quedar força perjudicats.

La volta central està ensorrada i pels arcs torals sabem que era una mica apuntada; tampoc s'han conservat les voltes laterals del creuer. Les voltes de les naus laterals eren de canó i es conserven en part.

A l'absis central, sense les arcuacions llombardes del primer romànic, hi havia tres finestrals, amb l'arc de mig punt. Als altres absis una finestra al centre donen llum i ornamenten el mur. El cimbori era de quatre cares i quatre xamfrans.

Anys després de la consolidació i adequació de part del claustre per allotjar-hi les oficines municipals, es va abordar la consolidació estructural de l'església. En aquest edifici es van realitzar tasques d'impermeabilització i d'evacuació de les aigües pluvials. Paral·lelament es va crear un recorregut visitable del conjunt monumental per mitjà d'unes passarel·les, incorporant l'església al conjunt monumental.

De la construcció monacal en resta la part de llevant i les dues plantes del claustre a la banda del migdia, així com un mur de ponent. Les arcades i columnes del claustre foren restaurades el 1986.

Després d'admirar tot el conjunt arquitectònic a través del recorregut de la coberta de l'església, alguns companys no paraven de rumiar sobre l'existència d'uns pilastres

conformats per lingots de fosa. L'existència dels quals és per donar pes als murs i contrarestar les empentes laterals dels arcs i les voltes.

Per acabar la visita varem tornar a les oficines municipals a contemplar una còpia del Retaule gòtic de Sant Esteve de Gualter. Des de mitjan segle XIV, havia format part del patrimoni artístic del monestir de Santa Maria i ocupava un dels altars laterals de la capçalera de l'església basilical.

Després de visitar el despatx de l'alcalde ens van passar un vídeo molt maco de la comarca per a fer-nos una idea de conjunt.

La guia ens va recomanar no deixar la Baronia de Rialb sense visitar almenys una església romànica, i ens va adreçar a Santa Maria de Palau. En Joan Millán va calcular el temps, i després de donar-nos presa, va modificar el programa perquè valia la pena.

Un cop redistribuïts els cotxes ens dirigim per la carretera de Gualter a Folquer, tot parant a Santa Maria de Palau a on ens espera puntualment la senyora veïna que ens fa de guia.

L'església de Santa Maria de Palau és un edifici que s'inscriu plenament en les formes de l'arquitectura llombarda del segle XI. L'església i la parròquia pertanyien al priorat de Santa Maria de Meià des del segle XI. Fa poc l'església ha estat restaurada i en l'actualitat es troba força ben conservada i s'hi celebra culte algunes vegades l'any. L'estructura respon a una planta basilical de tres naus, dividides en tres trams. La decoració de les façanes és resolta amb un gran rigor compositiu, que només és alterat a l'absis principal, on la finestra central interromp una lesena, resultat d'un error en la distribució dels plafons i la seva distribució amb les finestres.

De tornada parem al mirador del **Pantà de Rialb** tot observant la seva magnitud. És un embassament que pertany als rius Segre, Rialb i Ribera Salada creat per una presa situada entre els municipis de la Baronia de Rialb i Tiurana, i que s'estén pels termes de la Baronia de Rialb i Tiurana al nord-est de la comarca de la Noguera, i Peramola a la de l'Alt Urgell. La presa és de 99 metres d'alçada i es començà a construir el 1992, a pocs quilòmetres més avall del Pantà d'Oliana. El pantà es començà a omplir el 1999 i fou inaugurat l'any 2000.

Els seus principals destinataris són els canals d'Urgell i Segarra-Garrigues, aquest darrer en fase de construcció, a més de proveir d'aigua uns 80 nuclis de població. El pantà és gestionat per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

La construcció del pantà, que té els primers antecedents en un projecte dels anys seixanta, ha tingut una realització difícil, ja que durant trenta anys hom l'anà posposant per motius diversos. En el retard hi ha tingut un gran pes la tenaç oposició al desallotjament i el trasllat d'alguns o la totalitat dels habitants (un total d'unes 300 persones) dels caps dels tres primers municipis i d'agregats seus (Miralpeix per Tiurana i Castellnou de Bassella, la Clua d'Aguilar i Aguilar de Bassella), com també la prevista desaparició sota les aigües de les terres més baixes i més fèrtils. És també en projecte la construcció d'una central hidroelèctrica.

Acabem la visita amb una explicació tècnica que ens fa en Sebastià Que, sobre el control automàtic de les característiques físiques i químiques de les aigües dels embassaments de la conca de l'Ebre.

Tots plegats tornem amb la gana feta a Ponts, per a dinar al restaurant "Els Bravos". Restaurant que ens va recomanar Mn. Bonifaci Fortuny, rector retirat de l'església parroquial de Ponts, al qual trobem i fem petar la xerrada.

Després de la sobretaula en Joan Millán se sent generós i ens permet una becaïnet de cinc minuts a l'hotel, perquè hem de ser puntuals a la visita guiada de la **Col·legiata de Sant Pere de Ponts**.

Sobre la vila de Ponts, en el turó on hi ha les restes del seu antic castell, s'aixeca l'església romànica de la que fou canònica de Sant Pera de Ponts. Allà ens estava esperant el senyor Manuel Gabriel i el seu company Josep per a explicar-nos la història i l'església amb tot tipus de detall.

Ens comenta que el 1143 el comte Ermengol VI concedeix grans donacions perquè s'hi establís un monestir benedictí, que no s'hi arribà a fundar. En el seu lloc s'hi establí una canònica agustiniana a partir del 1169, quan el senyor del castell, Pere de Puigverd, donà

l'església de Sant Pere al bisbe d'Urgell, Arnau de Preixens. La comunitat, que nasqué únicament amb un prior i quatre canonges, hi romangué fins a mitjan segle XIV, època en la qual es traslladà a la nova església de Santa Maria de Ponts. Actualment només se'n conserva l'església, que es degué aixecar a partir de les donacions del 1091-94 i d'altres. L'edifici quedà parcialment destruït l'any 1839 després d'una incursió carlina. El 3 de juny de 1931, va ser declarat monument historicoartístic d'interès nacional.

Des de fa 30 anys l'associació d'Amics de Sant Pere de Ponts, entre el quals està el senyor Manuel Gabriel, venen realitzant un seguit de campanyes de restauració. El mestre d'obres que va portar la restauració era en Domènec Vidal que va donar el millor de la seva professionalitat fins que va morir. La Generalitat de Catalunya només ha participat en l'assessorament tècnic.

L'església és un edifici d'estil romànic llombard, d'una nau amb capçalera trilobulada, formada per tres absis situats en forma de creu. La nau és coberta amb volta de canó sobre dos arcs torals i un de triomfal a l'acabament. Damunt el creuer s'ha reconstruït la torre-cimbori octogonal, de la qual només en restaven pràcticament dues trompes inferiors i un fragment de paret. En Manuel ens ensenya un sarcòfag esculpit anomenat de "Gilabertus", que és únic per estar inscrit el nom del difunt, probablement al s. XII. A l'exterior es conserven algunes traces de fonaments i restes de murs de les dependències del monestir.

Tornant al cotxes, passem pel parc municipal Domènec Cardeñes músic de Ponts, que abans de morir va donar al municipi els terrenys situats al voltant de l'església de Sant Pere.

Com tornem d'hora i ens sobra temps en Manuel ens proposa tot seguit, visitar l'església parroquial de Santa Maria de Ponts i així tenir una estona per a visitar el casc antic de Ponts.

Abans de visitar el retaule de la Mare de Déu del Roser en Manuel ens explica una mica les característiques de l'església parroquial de **Santa Maria de Ponts**.

La planta de l'edifici és aparentment senzilla: una gran i única nau rectangular d'estil gòtic coberta amb volta de creueria. El presbiteri és presidit per un gran absis de planta semicircular, coronat per un arc amb arquivoltes apuntades en degradació d'estil romànic tardà (segle XIII), i una façana d'estil neogòtic amb un alt campanar octogonal adossat al costat esquerre, de mitjan del segle XIX.

El retaule de la Mare de Déu del Roser (segle XVII) està instal·lat a la capella del Roser, recinte situat al costat de l'epístola de l'església. Es tracta d'un gran parament, subdividit en cinc carrers, predel·la i sòcol, fet en talla de fusta policromada i dedicat a la Mare de Déu del Roser i als Misteris del Rosari. Per analogia estilística, és probable que la seva construcció es remunti a la fi del primer terç del segle XVII, ja que tant les característiques de la talla escultòrica com les de la faixa arquitectònica corresponen a l'estil barroc clàssic de l'època i, tot i que l'atribució de l'autoria encara és dubtosa, sembla que els 15 Misteris del Rosari, esculpits en talla de fusta i posteriorment policromats, provenen d'algun dels famosos tallers de retaulistes que hi hagué a la ciutat de Manresa durant els segles XVII i XVIII.

Retaule de la M. de D. del Roser

En el transcurs del setge i posterior incendi que patí l'església parroquial amb motiu d'un atac carlista del mes de març de 1839, aquest retaule fou preservat de les flames gràcies a un paredat de feixos de cànem humit que oportunament hi fou bastit.

Durant els primers dies de la guerra civil de 1936, les escenes de la part inferior del retaule resultaren parcialment mutilades per l'acció d'uns incontrolats i la imatge en talla policromada de la Mare de Déu del Roser, patrona de la capella, fou totalment destruïda pel foc. L'agost d'aquell mateix any la capella del Roser va ser tapiada i segellada per ordre del Departament del Patrimoni Artístic de la Generalitat de Catalunya, en prevenció d'ulteriors atemptats. Oberta novament al culte el 1939, la capella va ser remodelada i el retaule fou netejat l'any 1979 per iniciativa de Mn. Daniel Fortuny. El 1990 Mn. Bonifaci Fortuny hi féu traslladar les fonts baptismals, ubicades fins llavors a la cambra de la base del campanar. Durant la primavera de 1995 la Secció de Restauració de Béns Mobles de la Direcció General del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya hi dugué a terme una important restauració, la qual ha fet reviure el retaule en la seva esplendor original.

En Manuel ens fa veure que tots els dolents a l'època els esculpien amb marcats caràcters turcs. També ens comenta que existeix la festa de la Mare de Déu del Roser per les dones i els infants, sinó fos per ells no hi hauria festa.

Una vegada tancada l'església i tornada la clau a la rectoria iniciem amb l'amic Manuel un recorregut pel casc antic de Ponts, tot seguint el **Carrer Major**.

El seu recorregut resulta força llarg, va des de la plaça de l'Església, ubicada en un dels extrems de Ponts, fins a la plaça Planell, situada al centre de la vila. En Manuel ens explica que aquest carrer ha tingut sempre un caràcter menestral. Fins no fa gaire era habitat per artesans i comerciants que feien servir les plantes de les cases com a tallers o botigues. També hi tenien la residència professionals lliberals com metges, apotecaris, menestrals o notaris. Ara ja són pocs els comerciants que hi donen vida pròpia.

Va ser l'eix del primer recinte clos de l'antiga vila o *oppido* de Ponts, configurat en el decurs dels segles XI i XII. Durant l'època medieval constituïa una figura longitudinal amb dos portals, un a cada extrem, i amb l'església de Santa Maria prop del portal nord. Aquesta vila closa era resultat formal d'una solució urbanística antiquíssima: dues fileres de cases arrencades entorn d'un carrer central, orientat de nord a sud. La banda posterior externa de les cases conformava la muralla defensiva.

Des de la fi de l'edat mitjana aquest carrer disposava de porxos o coberts adossats a les cases, per tal de facilitar el pas de vianants i la celebració de fires i mercats a tots temps. Fins ben entrat el nostre segle, les parades del mercat setmanal dels dimecres encara s'arrencaven al llarg de tot el carrer enmig d'un bulliciós aplec de veïns i de comarcans.

En arribar a la plaça del Blat, que s'obre en un dels sectors de la part alta del carrer, amb una font pública al centre, en Manuel ens comenta que era -com ja indica el nom- l'espai on tenia lloc el mercat de cereals i on es mesuraven i es pesaven sota la supervisió del mostassaf o encarregat municipal dels pesos i mesures. Al fons de la plaça hi havia hagut l'edifici de les carnisseries públiques.

Al llarg dels segles XIX i XX els coberts de la part baixa del carrer han anat desapareixent a causa de la reconstrucció que es va fer de moltes de les cases després de l'incendi que patí la vila com a conseqüència de la primera guerra carlina (1839). Actualment només subsisteixen els anomenats coberts de dalt reconstruïts en gran part a partir de l'esmentat incendi-, que atorguen un cert caràcter d'antigor a la part alta del carrer, gràcies a les gruixudes columnes de pedra que sostenen una sèrie d'airosos arcs de mig punt. Son interessants el cups de vi situats sota el paviment de las porxades, revestits amb cairons de ceràmica vidriada, i coronats per un vidre perquè el visitant els pugui observar.

Després de la passejada pel casc antic, en Manuel ens porta al passeig on ens acomiadem, i ben aposentats prenem un refrec sota l'ombra dels arbres comentant els aspectes de les descobertes del dia fins l'hora d'anar a celebrar **l'eucaristia**. A l'església, mossèn Jaume Mayoral ens rep i fa una celebració dedicada i personalitzada al grup d'Antics, després de la qual li manifestem el nostre agraïment.

A les nou ens retrobem tots al restaurant "Els Bravos" per sopar, conèixer-nos millor, i fer petar la xerrada. També serveix l'estona per a informar-nos de l'activitat de l'endemà. A continuació cap a dormir a l'allotjament triat per cadascú. Uns altres, els més tafaners, ens aproparem al carrer Major, per veure les tines il·luminades sota el porxos. ★

No us perdeu la segona part d'aquest reportatge al proper número de CALIU

XXV Premis Jaume Ciurana

Com ja sabeu, els Premis Jaume Ciurana van ser instituïts per l'Associació Mossèn Batlle en record i homenatge a Jaume Ciurana i Galceran, antic escolta i soci de l'entitat. Els convoca la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària, conjuntament amb el grup d'Antics Escoltes i Guies de la Fundació Josep Sans. En la seva 25^{ena} convocatòria van ser lliurats al Palau de la Generalitat el passat 23 de maig.

Després d'examinar tots els treballs presentats de les dues modalitats "En la millora de l'Entorn Natural" i "En favor de les Persones", que optaven als Premis a l'Actuació Cívica Juvenil 2010, el jurat va prendre, per unanimitat, els acords següents:

EN LA MILLORA DE L'ENTORN NATURAL

Atorgar el **Tercer Premi** als participants al Camp de Treball de l'Escola Pia de Catalunya, per les tasques de neteja de l'Ermita de Sant Aleix i la recuperació de l'antic camí de la font de Claverol al Pallars Jussà.

Atorgar el **Segon Premi** als Pioners/Caravel·les de l'Agrupament Escolta i Guia Montpalau, de Pineda de Mar, per la recuperació del camí vell del castell de Montpalau i redescoberta de la masia del bandoler Pau Gibert.

Atorgar el **Primer Premi** als Pioners/Caravel·les de l'Agrupament Escolta i Guia Pla de l'Estany, per les tasques de neteja dels voltants i la teulada de l'Ermita de Sant Miquel, a la Serra Cavallera, i de la reconstrucció d'una paret de pedra seca del seu cementiri.

EN FAVOR DE LES PERSONES

Atorgar el **Tercer Premi Jaume** al grup de joves promotors de la "Coordinadora 11 de setembre a Tarragona" que organitzant una sèrie d'activitats lúdiques, han aconseguit que s'hi celebri la Diada Nacional de Catalunya amb una notable participació d'entitats i ciutadans.

Atorgar el **Segon Premi** al grup de joves participants en el projecte "Construeix-te", de la Fundació Comtal de Barcelona, que han aconseguit superar les mancances d'habilitats personals i socials, tot perseverant en un curset de formació professional.

Atorgar el **Primer Premi**, a la "Colla Novells" de l'Agrupament Escolta i Guia Mare de Déu de Núria, de Barcelona, per haver esmerçat 4 dies de les seves vacances de Nadal convivint i fent tasques d'acompanyament a un grup de discapacitats de la residència MIFAS de Girona.

Menció honorífica a Càritas de Girona pel projecte "Apadrinar un avi", consistent a establir relacions generacionals entre joves estudiants i persones grans afectades de solitud, acollides en residències de Girona, Salt i Banyoles.

Des d'aquí felicitem els guanyadors i, en especial, als membres de les unitats escoltes i guies que ha resultat guardonades i els animem a seguir treballant en benefici de l'entorn i de les persones.

Dissabte cultural de maig

Text: Josep Iglesias

Fotos: Josep M. Badiella i internet

Un dels grups de participants

El dissabte 21 de maig, un grup de prop de 40 antics escoltes i guies ens varem trobar a l'entrada del Museu de Badalona - amb suficient antelació- doncs a las 10 h. del matí començava la visita guiada. Férem dos grups per tal de facilitar el seguiment de les explicacions dels guies. Cal dir -almenys al meu grup- que el guia era un xicot entès en la matèria d' història Romana, de la antiga *Baetulo* i era molt simpàtic i ens passaren les hores volant. i Quasi tres hores !

Varem visitar primer les *Termes* i el *Decumanus*, amb la nova museografia. Les obres al Museu, que ha hagut d'estar més de mig any tancat, han suposat una inversió de 3.900.000 euros.

Els elements més destacats d'aquesta ampliació i millora són el nou sistema d'automatismes que s'hi ha instal·lat, dissenyat per controlar efectes sonors i d'il·luminació, la retolació per leds i els cartells

en Braille, i la incorporació d'una projecció sobre pantalles panoràmiques, que mostra una recreació virtual de la ciutat romana de *Baetulo*; així com una ampliació de l'exposició permanent de peces arqueològiques singulars, on ja es trobaven la Venus i la *tabula hospitalis*, amb d'altres que també són excepcionals: el cap d'Agripina, escultura en marbre cedida pel Museu d'Arqueologia de Catalunya, i una inscripció d'època medieval que ha estat cedida per la parròquia de Santa Maria de Badalona. També es mostren nombroses peces que s'han trobat durant els treballs d'excavació a la zona del metro de Pompeu Fabra.

El mosaic dels dofins

Després sortirem al exterior per visitar la Casa dels Dofins; alguns decidits baixaren al conducte d'aigües- d'una longitud aprox. de 30 metres de la època romana- això sí amb el cap abaixat per no perdre el cabell. A continuació visitarem la *insula* o el Jardí de Quint Licini, era parent de un *senator* o *cònsul* important a la Roma Imperial. Total, com ja ens deien en las dades: 3.400 m2 de restes de la ciutat romana en temps de l'emperador August (27 aC-14 dC). Tanmateix el Museu està situat a la mateixa i veritable Via Augusta.

Tots varen sortir molts satisfets d'aquesta matinal cultural i esperem la propera. ✪

"En construcció" - Trobada de Caps Escoltes a Manresa

Text: Francesc Serra

La trobada, el passat **1 de maig**, s'emmarcava en el procés d'enfortiment de l'escoltisme i el guiatge que va iniciar la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge fa dos anys, amb el treball conjunt de les tres associacions escoltes del país: Acció Escolta de Catalunya, Escoltes Catalans i Minyons Escoltes i Guies de Catalunya.

Juntament amb en Joan Millán vàrem assistir a la cloenda de la Trobada que realment ens va impactar. Veure 1.500 joves, després de dos dies de taules rodones i treballs en grup, conservant encara el bon humor és per elevar l'ànim dels que ja pentinem canes si és que tenim cabell.

Els caps assistents, durant la trobada havien treballat al voltant de quatre eixos, (amb diversos subtemes). En citaré només un de cada eix. Escoltisme i País (Eduquem en la ciutadania global), Mètode i Formació (Eduquem des de la diversitat), Espiritualitat (Dotar la vida de propòsit i sentit) i Lideratge (Fer possible un món millor).

El discurs del president de la Regió Europea d'Escoltisme, Craig Turpie ve ser molt encoratjador. I el d'en Toni Reig, ex-escolta i actual Director General de Joventut de la Generalitat, molt ric de contingut animava a sumar forces davant dels reptes i desafiaments que ens planteja l'actual individualisme.

Entre els assistents es respirava il·lusió personal i col·lectiva. I l'alegria de compartir projecte amb altres caps de nova coneixença.

Aquests caps marxarien a casa amb un nou impuls. Per seguir compaginant el seu projecte personal, amb el del seu servei a l'agrupament, ocupant-se del dia a dia dels seus nois i noies seguint una formació escolta.

Per altra banda vull referir-me breument també al contacte que he tingut amb l'A. E. i G. Cardenal Lluch, de Manresa, del que vaig ser cap fa molts anys i que enguany celebra els 60^è aniversari de la seva fundació. En especial citaré la intervenció de dos ponents dels diferents actes convocats formant part del nombrós grup de dinamitzadors d'aquesta trobada.

En la taula rodona: "*L'educació en valors*", en **Miquel Àngel Essomba** ens deia que, si bé les claus d'anàlisi han variat amb l'evolució de la societat, les raons d'abans i d'ara són les mateixes: preservar el vincle de la dimensió comunitària. La dimensió de la llibertat com a capacitat de respondre davant d'un mateix i de l'altre.

"*L'escoltisme mundial*", va ser presentat pel seu autor l'**Eduard Vallory**, de forma molt propera, a un auditori on predominaven els actuals caps, que es van mostrar molt interessats. Amb el subtítol del llibre: "La discreta remor d'un bosc que creix" s'ha fet una breu síntesi del llibre en motiu de l'aniversari d'aquest agrupament.

Com que vaig tenir l'oportunitat de participar en la comissió organitzadora voldria constatar la joia de veure que l'escoltisme després de més de 100 anys de vida continua engrescant els joves de tot arreu per tal d'intentar transformar la societat. *

Notícia de l'A. Sant Esteve de Granollers

A finals d'abril mossèn Josep Cardús, Josep Gurri i Salvador Estany, dirigents escoltes dels anys cinquanta, visitaren el Buró de l'Organització Mundial del Moviment Escolta a Ginebra (Suïssa). Foren rebuts pel Secretari General Luc Panissod -en possessió del "Llop de Bronze", el guardó més prestigiós de l'escoltisme internacional- i pel Director de Relacions Exteriors Paolo Fiora, als quals van fer entrega de dos exemplars de l'"Escoltisme a Granollers, 1958-1969", així com del llibret commemoratiu de les Medalles de la Ciutat 2010 editat per l'Ajuntament, atès que dues de les quals han estat atorgades a escoltes. El llibre tenia una dedicatòria d'en Joan Castellsagué i Planas, primer Cap de l'Agrupament Sant Esteve d'aquesta població. *

Avís: Nova manera d'accedir al CALIU

L'experiència dels números que portem publicats en format digital ens aconsella de fer alguns canvis en la manera de distribuir el nostre butlletí.

Vàrem començar enviant-lo com a "dades adjuntes" a un missatge de correu electrònic. En rebre'l, cadascú podia obrir-lo per llegir-lo o bé guardar-lo per llegir-lo més endavant. En qualsevol cas també el podia imprimir, i llegir-lo en format paper, si ho considerava més pràctic.

Aquest procediment té un inconvenient: les bústies de correu electrònic solen tenir una capacitat limitada i si el volum d'un CALIU és superior a la capacitat disponible de la bústia del receptor, el missatge no arriba al seu destinatari.

La solució més senzilla és que cada cop que surti un nou número del CALIU, enviem als nostres socis amb correu electrònic un missatge com el de sota:

Ja ha sortit el número de **maig** de **CALIU**!

El trobareu fent clic sobre aquest enllaç:

<http://xarxameg.cat/sites/default/files/CALIU%20maig%202011.pdf>

Podreu llegir-lo, guardar-lo i, si voleu, imprimir-lo.

(Nota: el número de juliol pot ser que encara sigui distribuït pel procediment habitual).

AGENDA

Octubre

Dissabte, 22.- Descoberta de tardor: L'Espluga de Francolí.

Novembre

Dissabte, 12.- Dissabte cultural: El cor de la Catedral de Barcelona.

REDACCIÓ I EDICIÓ:

Rbla. Mn. Jacint Verdaguer, 10

08197 VALLDOREIX

Tel. 935 902 700

anticsescoltes@fundaciojsans.cat

www.fundaciojsans.cat/node/42